

„HISZEK A HOLTOMIGLAN-HOLTODIGLANBAN”

Néhány évvel ezelőtt hazafelé indultam egy előadás után, a Mozsár utca tizenéves lányoktól volt hangos. Nyíltak az autogramos füzetek, a művészbejárón távozó szólistákat körbevették, Júlia immár **Vágó Zsuzsi**ként jelent meg, a rajongók egyre csak dicsérték, azt mondták, tökéletes volt. Nemrég az Operettszínház büféjében elmesélte, hogy az apukája, aki ma nagyon büszke rá, egy énekverseny után – amelyen ő „csak” második helyezést ért el – azt mondta: „Az egyik lány bizony jobban énekelt nálad.” Visszajelzésről, musicalről, anyaságról beszélgettünk, meg arról, hat-e a művészet a házasságra.

◆ – **Több családtagod is zenél, gyerekkorod óta énekelsz. A zene szeretete mellett mit hozol még a miskolci szülői házból?**

– A legfontosabb minta és a legnagyobb érték az, hogy a szüleim majdnem negyven éve házасok, szeretik egymást, és én mindig azt láttam, hogy ki is mutatják a szeretetüket egymás felé. Jó velük a kapcsolatom, amikor velük töltöm az időt, igazi gyerekké válok megint. Sikereimet, és hogy ma az vagyok, aki vagyok, ennek az erős háttérnek is köszönhetem. Anyukám és az ő édesapja zongorázott, apukám hegedült, apai nagyapám pedig gyönyörűen énekelt – talán innen ered az én muzikalitásom is.

– **Mi vonzott éppen a musical műfajához?**

– Kicsi koromtól örömmel énekeltem, de emlékszem a konkrét pillanatra, amikor a musicalt megszerettem. Nagyjából 12 éves lehettem, amikor megnéztem a *Légy jó mindhalálig* musical változatát. A lelkemig hatolt az a zene, elvárásolt, ahogy tökéletesen kiegészítette a történetet. Volt otthon sok musical kazettám, órákon át hallgattam és énekeltem ezeket. Akkor még nem volt bennem az a görcsös akarás, ami később, a Színház- és Filmművészeti Egyetem felvételi vizsgáinál már igen.

– **A szüleidtől milyen visszajelzéseket kaptál?**

– Mindig mindenben támogattak – ez ma is így van. Az apukám a legnagyobb kritikusom. Emlékszem, nagyon rosszul esett, amikor az egyik énekverseny után azt mondta: „Még sokat kell fejlődnöd, az egyik lány bizony jobban énekelt nálad.” 13-14 éves lehettem, és arra gondoltam: az embert miért nem látja a legszebbnek, legjobbnak az apukája? Bántott, hogy nem tudok neki megfelelni. Később rájöttem, hogy csak a javamat akarta, hiszen az is fontos, hogy tudjam, még sokat kell tanulnom. Ma már – ha énekről van szó – mindig azt mondja, hogy „hát, nem tudok belekötni.” Nekem ez az egyik legnagyobb dicséret.

„A MÁSODIK ROSTÁN NEM ENGEDTEK ÁT,
EMLÉKSZEM, HOGY ÜLTEM A MÁR ÜRES TEREMBEN
ÉS POTYOGTAK A KÖNNYEIM.”

– **Az ének tehát egyre jobban ment, aztán jelentkezted a Színművészeti Egyetemre – ötször, sikertelenül. Mi táplálta azt a bizonyosságot, hogy neked mindenképpen ott a helyed? Kudarcként élted meg, hogy nem vettek fel?**

– Egyrészt bennem volt az, hogy szeretnék diplomát szerezni – nálunk mindenki pedagógus, értelmiségi a családban. Annak pedig, hogy éppen azt az intézményt választottam, megvolt az oka: tudtam, hogy még az énektudásom és a mozgáskészségem is csiszolásra szorul, de a legfontosabb az volt, hogy sokat kellett még tanulnom a színpadi jelenlétről, a prózáról. Úgy gondoltam, ezt ott tudom megtanulni. Végül ezeket a Pesti Broadway Stúdióban sajtátítottam el, fantasztikus tanáraink voltak,

akik ma már a kollégáim – ezt büszkén mondhatom. Nem bántam meg, hogy oda jártam, ez volt az én utam.

A Színművészeti felvételik közül az első jelentkezés viselt meg legjobban. A második rostan nem engedtek át, emlékszem, hogy ültem a már üres teremben, és potyogtak a könnyeim. Három napig sírtam utána, nem akartam akkor, 18 évesen elhinni, hogy ez történik. Hogy nem jutottam be a musical osztályba! Ma már tudom, az volt a baj, hogy nagyon görcsösen akartam: az egóm azt súgta, hogy én akkor is, mindenképpen megcsinálom. Az is segített elengedni ezt, hogy tudom, mindent megtettem, mindig felkészülve, minden évben új repertoárral mentem felvételizni.

„AMIKOR A MISS SAIGONBAN VOLT EGY
»KISFIAM«, ARRA GONDOLTAM, MILYEN
JÓ LESZ MAJD MAJD A SAJÁTOMAT ÖLELNI.”

– **A Pesti Broadway Stúdióba jártál, és ahogy egyszer mondtad, te is nagy jellemfejlődésen mentél át, akárcsak a Rebecca főhőse. Miben változtál?**

– A szüleim elhoztak Pestre, a metróból még integettem egyet nekik, aztán ők visszamentek Miskolcra. Itt tudatosult bennem, hogy elkezdődött az önálló életem. Az osztályban nehezen nyíltam meg, kicsit visszafogott és mimó-zalelkű személyiség voltam, nem hoztam magammal azt a magabiztosságot, amit néhány pesti osztálytársam igen. Volt olyan is, aki próbált elnyomni, megbántani engem, de mindig volt mellettem két-három ember – diákok és tanárok egyaránt –, akik erőt adtak, és ösztönöztek, hogy ne adjam fel.

– **Most már több éve vagy társulati tag itt, a Budapesti Operettszínházban. Ad magabiztosságot a rutin?**

– Nyilván az ember tisztában van a képességeivel, de egyáltalán nem érzem magam rutinos rókának, és ez szerintem jó. Nem ad biztosságot a tapasztalat, minden szerep új kihívás. Mindig kérdéses, hogy itt, most, ebben a rendezésben hogyan fogok működni, milyen érzelmeket tudok közvetíteni. Ez egy nagyon nagy koncentrációt igénylő műfaj, maga az éneklés is nehéz, közben jön egy díszlet oldalról, és szembejön 15 táncos. Emellett a jelenetet is fel kell építeni, fontos, hogy valóban akkor jöjjön a zene, amikor az érzelmeket mással már nem lehet tovább fokozni.

– **Nyáron táboroztatsz is, gyerekekkel foglalkozol Baján és a Balatonon, terítéken lesz a musical-ének, a beszéd-technika. Miből látszik, hogy kinek van hozzá érzéke? El lehet ezt egyáltalán dönteni?**

– Bizonyos kor felett abszolút látszik. Volt már olyan, hogy valaki otthon azt a visszajelzést kapta, hogy ő a legtehetségesebb, miközben mi a táborban a kollégákkal úgy láttuk, nem így van. Ugyanakkor az a meggyőződés, hogy egy ilyen táborban kevés az idő ahhoz, hogy a gyerekekről teljes képet kapjunk. Az évek során voltak már meglepetések is: az egyik lány, aki előző évben még halk szavú volt, egy évvel később szinte exhibicionista-ként tért vissza és bátran kiállt a közönség elé. Az a fontos, hogy ebben az egy hétben jól érezzék magukat, és a maximumot hozzák ki magukból.

– **Négy éve vagy férjnél, a társad hangmérnök. A szülői minta bizonyára alakította a házasságról kialakult képedet. Hiszel a holtomiglan-holtodiglanban?**

– Igen, hiszek benne, és ezt is otthonról hozom. Egyébként a mi szakmánk ilyen szempontból is nehéz, mert folyamatosan az érzelmeinkkel dolgozunk. A színpadon az eszünk és az ösztöneink egyaránt irányítanak bennünket. Egyrészt észnél kell lenni, mert ott a sok szöveg, jön a díszlet, de közben át is kell engednünk magunkon az érzelmeket, a zenét, a történetet – így tudunk teljesen azonosulni a szereppel. És bizony vannak olyan esték, amikor jobban működnek az energiák, nagyobb összhang van a partnerrel, mondhatni: „jobban forr a levegő”. Ám ilyenkor tudom, hogy ez a színház varázsa, és ahogy legördül a függöny, ezt az érzést a jelmezzel együtt leteszem, és civilként, Vágó Zsuzsiként megyek haza a férjemhez. Nekem ez így természetes.

– **Az, hogy te esténként dolgozol, igényel némi logisztikát?**

– A férjem többek között filmforgatásokon dolgozik, és sokszor előfordul, hogy reggeltől estig ott van. Nekem pedig napközben próbáim, este előadásaim vannak. De azt gondolom, hogy szervezésben jók vagyunk, a nyarakat például előre megbeszéljük, a szabadidőnket pedig mindig tartalmasan töltjük. Emellett a szabadságot is megadjuk egymásnak: én eljárom a barátnőimmel, ő meg a barátaival.

– **Amikor távolabbi tervekre gondolsz, elképzelsz egy olyan időszakot is, amit otthon töltesz a gyerekekkel?**

– Igen, ez tervben van, vágyom az anyaságra. Nagyon szeretem a gyerekeket. Amikor a Miss Saigonban volt egy „kisfiam”, arra gondoltam, milyen jó lesz majd a sajátomat ölelni. A férjemmel legalább kettő gyermeket szeretnénk, mert a testvéri kapcsolatot fontosnak tartjuk. De erre sem akarok rágörcsölni, a Jóistenre bízunk, hogy mikor adja meg nekünk ezt az örömet.

– **Gondoltál már arra, hogy szülés után milyen lesz a visszatérés?**

– A visszatérés majd annak az időszaknak a problémája lesz – ha az lesz egyáltalán. Szép feladataim vannak, ez az édes teher egybeforr az ember lelkeivel – jelen pillanatban úgy érzem, hogy nem lesz könnyű elengedni ezeket a jó szerepeket. Itt a színházban minden este sikerünk van (ami nyilván egy nagy csapat érdeme) – ám abban az időszakban számomra nem ez lesz az elsődleges. Én nagyon lelkiismeretes vagyok, így az is eszembe jut, hogy mekkora probléma a színháznak helyettem beállítani egy új embert egy kész darabba, adott esetben egy főszerepre. De úgy érzem, hogy ezeket a gondolatokat el fogom engedni, mert tudom, hogy semmi sem lehet fontosabb egy új életnél. ♦

SZÖVEG –
KOZÁK ANNAMÁRIA

KÖZÖSSÉGI ANYUKÁK

Gyerekszivaj, kacagás, színes vásznakat lenget a szél. A budapesti József Attila-lakótelepen, a Nyúl-dombon vízre bocsátják az Anyahajó Központot. Mi is ott voltunk a vitorlabontásnál...

♦ A lakótelepen számos kisgyerekes család él. A játszótérről, a boltból, az orvosi rendelőből sok édesanya ismerte egymást, az Írisz Családi Kör havi rendezvényein kezdett is kialakulni egy „édesanyakör”. Ahogy mélyült az ismeretség, több anyukában is megfogalmazódott a gondolat: nemcsak több időt szeretnének egymás társaságában tölteni, hanem tenni is akarnak a környezetükért. Először egy horgolóklub indult, majd sorra jöttek az ötletek, így született meg később a baba-mama klub, a szoptatóklub, a hordozóklub és egyre több kézműves foglalkozás. Egyre több édesanyához jutott el a programok híre, szépen gyarapodott a közösség. Azután 2014 nyarán a Szoptatás Világnapja alkalmából szervezett rendezvényükön egy látogatóba érkező, külföldön élő anyuka megjegyezte: ez már majdnem olyan, mint egy anyaközpont. Ez a nap adott lendületet az édesanyáknak, hogy megalapítsák a saját anyaközpontjukat, amelynek ma már a fejlesztésén, bővítésén dolgozhatnak.

A Németországból indult anyaközpontok a nők és gyermekeik számára adnak lehetőséget a játékra, tanulásra és pihenésre. A közösségi házakban, tereken az édesanyák naponta találkoznak, és segítik egymást saját, illetve közösségük mindennapi problémáinak megoldásában. A központokat maguk a résztvevők irányítják, ezért sincs két egyforma. Minden a tagok fejből pattan ki, és ők is szervezik a programokat a saját igényeiknek megfelelően. Ez az alulról szerveződés arra is lehetőséget ad, hogy az anyukák valami számukra újban is kipróbálhassák magukat, ami akár a munka világába történő visszatérésüknél is hasznos lehet.

A József Attila lakótelepi Anyahajó Anyaközpontban ökokör, életmódcsoport, vásárlóklubok működnek, de jogi tanácsot is tudnak adni. A tagok által leginkább kedvelt, ma pedig már hagyományosnak számító kezdeményezés a komatál. Ilyenkor a nemrég szült anyukát és családját néhány héten keresztül a többiek látják el ebéddel. A közösségük összetartó ereje nem csak ebben mutatkozik meg. Sok anya, nő magányosnak, elveszettnek érzi magát, amikor otthon van a gyermekével. Az édesapák napközben dolgoznak, általában a barátok is távol vannak, ahogy ez sok esetben a nagyszülőkre is igaz. Ezt az űrt tölti be az anyaközpont, ami képes arra is, hogy pótolja a többgenerációs nagycsaládok széteséséből fakadó hiányt. Az elfogadó és összetartó közösség mellett ahhoz is hozzájárul, hogy a családi életben és a párkapcsolatban is kiegyensúlyozottak legyenek az anyukák.

Cikkünk a Magyar Katolikus Rádió 2016. május 4-én elhangzott Életré-Való című műsora alapján készült. A műsor szerkesztő-riportere Kozák Annamária volt. ♦